RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 230.353 van 27 februari 2015
in de zaak A. 212.874/X-15.827.

In zake : 1. de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR TE ANTWERPEN
2. het VLAAMSE GEWEST
beide bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Willem Slosse en Stijn Brusselmans
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 64/2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN ANTWERPEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 juni 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2014/0349 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 13 mei 2014 in de zaak 1011/0466/SA/8/0395.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 14 juli 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Brusselmans, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en Veronique Elsemans, juriste, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met het voor de RvVb bestreden besluit van 28 oktober 2010 verleent de deputatie van de provincieraad van Antwerpen (hierna: deputatie) aan De Meester-Smits een stedenbouwkundige vergunning “voor het bouwen van een woonhuis op kavel 3 van de verkaveling”.

4. Het bestreden arrest verklaart het beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar (hierna GSA) tot vernietiging van dat besluit van 28 oktober 2010 gegrond, vernietigt dat besluit en beveelt aan de deputatie een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van drie maanden.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

5. Het cassatieberoep wordt ook ingesteld door het Vlaamse Gewest.

6. Het arrest verklaart het beroep van de GSA ontvankelijk en gegrond.

7. Het cassatieberoep ingesteld door het Vlaamse Gewest, die geen partij was voor de RvVb, is onontvankelijk.

V. Onderzoek van de ontvankelijkheid van het cassatieberoep

8. Het loutere "voorbehoud" van de deputatie "ten aanzien van de tijdigheid van het ingesteld cassatieberoep" en het daaraan gekoppelde verzoek aan de Raad van State "om ambtshalve te onderzoeken of het verzoekschrift binnen een termijn van 30 dagen […] werd ingesteld" noopt de Raad van State niet tot een ambtshalve ontvankelijkheidsonderzoek nadat het cassatieberoep na onderzoek bij voormelde beschikking toelaatbaar werd verklaard.

VI. Onderzoek van het enig cassatiemiddel

Standpunt van de GSA

9. De GSA voert de schending aan van de artikelen 7.5.4 en 7.5.6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO) "zoals deze golden op het ogenblik van de inwerkingtreding van de VCRO" en "op het ogenblik dat de [deputatie] haar beslissing d.d. 28 oktober 2010 nam", artikel 74 van de wet van 29 maart 1962 'houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw' (hierna stedenbouwwet), de artikelen 57 en 58 van het decreet van 16 juli 2010 'houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van

het bestuurlijk beleid', "het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel (o.a. vervat in art. 149 Gw) en het redelijkheidsbeginsel".

De GSA argumenteert dat de RvVb het bestreden arrest "foutief motiveert en een foutieve toepassing maakt" van de aangevoerde bepalingen "door te oordelen dat het pas sinds de inwerkingtreding van het decreet van 16 juli 2010 is dat voor verkavelingsvergunningen die dateren van vóór 22 december 1970 de verkoop in zijn geheel het verval niet kon stuiten".

Bij de inwerkingtreding van de VCRO op 1 september 2009 kon de verkoop in zijn geheel van de verkavelingsvergunning die dateert van vóór 22 december 1970 het verval niet stuiten "nu op deze verkavelingsvergunningen art. 7.5.4 VCRO van toepassing was" dat ertoe verplichtte eerst na te gaan "of deze niet reeds vervallen [waren] op basis van de regeling die vervat lag in punt 12 van bijlage 2 (de regeling die oorspronkelijk vervat lag in art. 74 van de stedenbouwwet)". Deze regeling "verzet […] zich tegen de stuiting van het verval door de verkoop van de verkaveling in zijn geheel". Indien de verkavelingsvergunning reeds vervallen was op basis van de regeling in het voormelde punt 12 van de voormelde bijlage 2 waarnaar in artikel 7.5.4 VCRO wordt verwezen, dan kon deze niet meer herleven door toepassing van artikel 7.5.6 VCRO. De RvVb kon bijgevolg niet oordelen dat "het pas vanaf de inwerkingtreding van het decreet van 16 juli 2010 was dat verkavelingsvergunningen van vóór 22 december 1970 waren uitgesloten van de toepassing van art. 7.5.6 VCRO en dat het bijgevolg pas vanaf de inwerkingtreding van het wijzigingsdecreet van 16 juli 2010 was dat voor verkavelingsvergunningen van vóór 22 december 1970 de verkoop van de verkaveling in zijn geheel het verval niet kon stuiten".

De GSA zet uiteen dat de RvVb "geheel terecht [heeft] geoordeeld dat de [deputatie] correct toepassing heeft gemaakt van art. 7.5.4 VCRO" waarin "de vervalregeling voor verkavelingsvergunningen van vóór 22 december 1970" is opgenomen. De RvVb maakt wel "een foutieve toepassing van art. 7.5.4 VCRO door te stellen dat het antwoord op de vraag of de verkoop

van de verkavelingsvergunning het verval kon stuiten, niet zou blijken uit art. 7.5.4 VCRO". Artikel 7.5.4. VCRO verwijst nochtans uitdrukkelijk naar de vervalregeling in punt 12 van bijlage 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996 tot coördinatie van de stedenbouwwet. Ook op basis van deze regeling kan geoordeeld worden dat de verkoop van de verkaveling in zijn geheel het verval van de verkavelingsvergunning niet kon stuiten. Met verwijzing naar de arresten nr. 153.712 van 12 januari 2006 en nr. 203.875 van 11 mei 2010 besluit de GSA dat voor de beoordeling van het verval van verkavelingsvergunningen verleend vóór 22 december 1970 eerst toepassing diende en dient te worden gemaakt van de voormelde regeling vervat in punt 12 van bijlage 2. De RvVb oordeelde ten onrechte "dat het pas met de decreetswijziging van 16 juli 2010 is geweest dat de decreetgever de verkavelingsvergunningen van 22 december 1970 wou uitsluiten van de regeling dat de verkoop van verkavelingen in hun geheel het verval van de verkavelingsvergunningen wel kon beletten". Het was nooit de intentie van de decreetgever om de volgens de voormelde regeling vervallen verkavelingsvergunningen van vóór 22 december 1970 "terug te doen herleven met toepassing van art. 7.5.6 VCRO".

De GSA voegt toe dat hij belang heeft bij het cassatiemiddel omdat "de motieven en overwegingen van [het bestreden arrest] griefhoudend" zijn. De vaststelling van de Raad van State "dat reeds van voor de inwerkingtreding van het wijzigingsdecreet van 16 juli 2010 uit de VCRO reeds voortvloeide dat de verkoop van een verkaveling in zijn geheel het verval van verkavelingsvergunningen van voor 22 december 1970 niet kon stuiten" zal een invloed hebben op de door de GSA "opgestarte cassatieprocedures tegen de arresten nr. A/2014/0346 en A/2014/0347".

Beoordeling

10. Het bestreden arrest verklaart het eerste middel van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar "in de aangegeven mate" gegrond met de overwegingen dat "voor verkavelingen waarvoor de vergunning verleend

werd voor 22 december 1970 […] als enige overgangsmaatregel de artikelen 7.5.4 en 7.5.5 VCRO" gelden, dat de deputatie "op correcte wijze onderzocht [heeft] of de betwiste verkavelingsvergunning als niet-vervallen beschouwd kon worden op grond van artikel 7.5.4 VCRO en dat "de toepassing van de decretale regels zoals die golden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing leiden tot de conclusie dat, anders dan de [deputatie] voorhoudt, de verkavelingsvergunning die op 29 januari 1963 […] verleend was, vervallen was" en dat de deputatie "bij het nemen van de bestreden beslissing de toepassing van artikel 7.5.5 VCRO niet [heeft] onderzocht". Het is met deze door de GSA niet bekritiseerde overwegingen dat het door de GSA bestreden besluit van de deputatie wordt vernietigd in het bestreden arrest.

11. De door de GSA bekritiseerde overweging in het bestreden arrest dat "uit de wijzigingen die het decreet van 16 juli 2010 heeft aangebracht aan de artikels 7.5.4 en 7.5.6 VCRO […] onmiskenbaar [blijkt] dat het de bedoeling was van de decreetgever de verkavelingsvergunningen van voor 22 december 1970 uit te sluiten van de overgangsregeling van artikel 7.5.6 waarin expliciet is bepaald dat de vervalregeling van artikel 4.6.4 § 1, tweede lid, 2° (verkoop van een verkaveling in haar geheel verhindert niet het verval van de vergunning) niet van toepassing is voor verkavelingen waarvan de verkoop in hun geheel vaste datum heeft verkregen voor 1 september 2009", is geen reden waarop de gegrondheid van het eerste middel van de GSA "in de aangegeven mate" wordt aangenomen en bijgevolg waarop het bestreden vernietigingsarrest noodzakelijk steunt. Het middel kan niet tot cassatie leiden en is bijgevolg niet ontvankelijk.

12. Het cassatieberoep wordt verworpen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

13. De deputatie, vertegenwoordigd door haar adviseur-jurist stafdienst Departement Ruimtelijke Ordening en Mobiliteit van de provincie Antwerpen, verzoekt in de memorie van antwoord de gewestelijke

stedenbouwkundige ambtenaar “te veroordelen tot […] de rechtsplegingsvergoeding begroot op het basisbedrag”.

14. Overeenkomstig artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is een rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

15. Er is hoe dan ook geen aanleiding tot het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig februari 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

bijgestaan door

Astrid Truyens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Astrid Truyens	**Johan Lust**